

In Dresdner Zoo

a másodperc – mikor felrobban az első
ketrec – tele növi a levegőt. kitágul a tűrés-
határ. belelóg a pánik. és az ég vákuuma szívja
fel-fel az üvöltéscsikokat. tapintatlan zajszennyezés ez:
serceg az óváros zsírja. az Állatkerti Idősek Otthona
udvarán olvadt elefántormányt borzol a légnymás.
szétszóródott okapi-tejfogak. és mindenütt
perzselt teveszőr. a hálás bedroom,
füstbe ment. pedig csak pettingnek indult ez
az egész, a tűzzel. a Zoo szívéen barokk dackorszak
romjai. a két épségben maradt szökőkút szereója
nyílt provokáció. ezt a prédán kuporgó fekete
özvegyek nem tűrhetik. nekik rontanak:
legyen épp tabula rasa a tér. lerobbantott
koponyájáról a légtünetemény-tan nem beszél.
a kritikus tömeg? újratemetetlen szavak és a túlélők
egoizmusa: miért pont én...?
végigsimít a központozás hideg varratán.
letámasztja mellé az üvöltést.

*„Leereszkedik Drezdára a szőnyeg
és mindent átrendez maga alatt.”
(T. J.)*

az elba locsog csak rá a kikötőbakra.
a part reflektorsora szétcirkálja bizonyos – hullámaid.
könnyedén szelem át a reakciók éjét.
szűk leszek magam is a régi gépezetben, míg vissza-
élek vele. kőtáblatömör, hajthatatlan szászország.
és D.? burgundvörös eminenciás, kit fáradásos
törés fenyeget? gazdatestéről levált magányos lépcsőfok.
és D.? alkirályok terme, földlabdáikban kuporgó fákkal.
az első banketten elkövetett mulasztás, ami egy életet végigkísér,
míg megpecsételi azt a kokárdásan terjedő tűzvihar,
februári törmelékködökben. az idegen isten
szántja át D. egét. akinek nem ismerjük hobbijait,
étrendjét. most várakozik? akár a fiúsecsemő arcában
a borosta, mélyen? mert leereszkedik a szőnyeg.
és van, ami szőnyeg alá nem söpörhető. a megtévesztő külsejű
vendég felszínre tör egy napon: alaprajz, zöldövezetben.
az egykori palais – a kompromittált lakrész,
amit kibontanak atmoszférájából. mi szívódhat
fel a bombatölcsértől a házi moziig?
olvasd ki a szemeimből, lassan.

A háború előestéjén

heinz s harald a Kancellárné egyzetéjű
ikrei. kristályvonalvezetésű életek, a csúcsig.
heinz, Az Egy Perccel Vénebb – eltűr neki bármit
a tejfölszőke Frau. harald, egy perccel vénebb:
már Rubik-kockával játszik. s felszívódik
majd egy osztatlan mezőn, a villámháborúban.
szavak íze, a Felkent íz, ízdiaspóra fedi el,
s egy konyhakertnyi mauzóleum, gondozó személyzettel,
túl a határon. itt és most: gránátalmavér a tányérjukon.
a vacsora védjegye –
alszik a fekete dobozban az indíték. a vadludak

öszöne, az irány. alszik fanyar-hosszú láncán
egy oposszum, egy oposszum, egy oposszum.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Korpa Tamás

Látó Szépirodalmi Folyóirat